

LBRIS

We know
books

Design copertă: Ștefan Ioan

Ilustrație realizată prin tehnici de editare digitală și inteligență artificială.

© 2026 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTESCU, ADRIAN

Imperiul roman de Dâmbovița / Adrian Christescu. - Iași: Lebăda Neagră,
2026

ISBN 978-630-330-192-1

821.135.1

Adrian Christescu

IMPERIUL ROMAN DE DÂMBOVIȚA

Lebăda Neagră

Iași, 2026

în fața ochilor minții. Ar fi imaginea care va trimite moartea în derizoriu.

La semaforul de la Piața Domenii am făcut stânga și am luat-o pe străduța care duce către vilă. Trebuia să o iau pe Marie de acasă, fiindcă eram invitați la Balul de Crăciun al Magistraților, care se ținea în Sala Pașilor Pierduți de pe cheiul Dâmboviței. Invitația îmi fusese trimisă printr-un curier special chiar de conducerea ministerului și urma să stăm la aceeași masă împreună cu ministrul de Justiție, colaboratorii mei și soțiile lor.

Ne aștepta o seară frumoasă și un Crăciun fâgăduitor (*binecuvântat?*).

Cuprins

Capitolul 1	7
1. Cum miroase sărăcia	9
2. Cum se nasc legendele	18
3. Migrația bancomatelor	24
4. De ce au manechinele buzunarele cusute?	37
5. Cu autobuzul de bernezi prin Europa	54
6. Despărțirea de la Black Dog	84
Capitolul 2	95
1. Clubul din Vieux Port	97
2. <i>Marseille, terre d'accueil</i>	114
3. Marie	134
4. Cina cea de taină	146
5. În afaceri, oamenii sunt importanți, nu companiile...	161
6. <i>Home, sweet home...</i>	168
Capitolul 3	193
1. <i>Liversi na petra di la scarpa</i>	197
2. Nașterea Imperiului Roman de Dâmbovița	222
3. Nu oricine are un înger păzitor	239
4. <i>The Ghostmaker</i>	260
5. Un viitor fâgăduitor	274
6. <i>La Bella Maria</i>	297

Capitolul 4	323
1. Agonia Imperiului Roman de Dâmbovița	325
2. După douăzeci de ani	340
3. Blonda președintelui	361
4. Răzbunarea e dulce și nu îngrașă	382
5. Omul și câinele-lup	405
6. Cât costă libertatea?	426

www.blackswanpublishing.ro

Redactori: Alexandra Dumitrescu, Claudiu Christescu

Corector: Irina Cernat

Copertă: Ștefan Ioan

Tehnoredactor: Felicia Tudor

Bun de tipar: mai 2026. Apărut: 2026

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Telefon: 0772 240 230

E-mail: *office@blackswanpublishing.ro*

Capitolul 1

Primăvara era pe ducă. Verdele crud al lunii mai își dădea duhul, străpuns de bulbii de trandafiri iviți printre șipcile de gard. Din trilurile obraznice ale mierlelor de până mai ieri nu mai rămăsese decât o amintire proaspătă. În aer mirosea deja a vară, iar pisicile dormeau pe alei ca să-și încarce blana cu căldură.

Am pășit printre ele și am ieșit pe poartă încuind-o cu grijă. Când te realizezi – așa se spunea pe atunci despre cei care reușeau să-și părăsească țara –, e bine să nu uiți de unde ai plecat. Și mai ales pe cine lași în urmă. Iar cei pe care-i părăseam erau genul de oameni alături de care nu mă așteptam la nimic bun.

Nu aveam speranțe prea mari nici de la cei cu care plecam la drum, dar, oricum, era o poartă de ieșire spre un alt viitor! Unul cu siguranță mai bun decât cel cu care m-aș fi întâlnit aici. Am plecat fără să mă uit înapoi, convins că nu am să mă mai întorc niciodată. Și eram hotărât să fac orice pentru asta!

Așadar am plecat să fac pe consilierul pentru niște hoți!

1. Cum miroase sărăcia

Aveam o viață de rahat. Deși începusem facultatea în Iași cu cinci ani în urmă, nu reușisem să trec de anul II. Scuza invocată adesea mai ales pentru mine, dar și pentru alții, fusese atmosfera cenușie care mă înconjură, una lipsită de orice fel de perspectivă. Viața într-o societate săracă, plină de trântori și Iași nu mă predispunea la acumularea de cunoștințe. Singurul lucru la care dovedisem oarece talent erau limbile străine. Chiar din școala generală prinsesem oleacă de engleză și germană, pe care o exersam ori de câte ori puteam uitându-mă la filme sau răsfoind ziare ori cărți șterpelite din biblioteci. Deși nu părea să-mi fie folositor acest talent, am continuat să-l exercit pur și simplu pentru că nu aveam alte preocupări. Părea că nimic nu se va schimba pe parcursul vieții mele și că voi eșua în alcool și dezamăgire, așa cum o făcuseră și părinții mei. Tata se aruncase de pe un taburet într-o pivniță după ce își legase în jurul gâtului o funie fixată de conducta de termoficare. Mama plecase după nici două săptămâni cu fratele lui taică-meu. Fiindcă asta îi dădea bani pentru băutură.

Costică era inginer-șef pe un șantier și avea bani cu ghiotura, iar pe atunci nu prea aveai ce să faci cu ei.

Am auzit că o instalase într-o baracă de lângă șantier, lângă o bodegă sătească unde ea avea ce face cu banii. Se pare că o plăcuse dintotdeauna. Însă ea nu îl accepta decât atunci când era băută. Pentru el, asta nu era o problemă, îi convenea.

Soră-mea, Dalia, plecase cu Cosmin, un hipiot care o inițiasse în atingeri tantrice. Când se golea teșchereaua, hipiotul o dădea la produs într-un hotel unde frate-său era recepționar. Și înainte, și după, îi jura că o iubește, ba chiar îi plângea pe umăr. O convinsese că pentru el era mai dureros decât pentru ea și că doar așa puteau merge mai departe. Ea trebuia să se sacrifice pentru ca ei să poată fi împreună. Iar pentru că o iubea, o ierta.

Rămas singur, am reușit să vând apartamentul, dar a trebuit să las o cotă-parte notarului care, chipurile, a primit în altă parte în timp ce am semnat în locul soră-mii, iar banii rămași mi-au ajuns pentru primul an. Apoi a trebuit să găsesc o modalitate să supraviețuiesc, așa că mi-am diversificat serviciile. Am fost amant cu ora pentru câteva femei trecute de prima tinerețe, am făcut bișniță în cămine și, după ce m-am lipit de șefa oficiului poștal din cartierul studențesc, am avut acces la coletele trimise de părinți odraslelor. Disparația câtorva colete pe lună nu era un capăt de țară. Și chiar dacă făceau scandal studenții că le dispăruseră coletele, cine să-i fi ascultat.

Reușisem să mă stabilizez pe o linie de plutire când a venit, neanunțată de nimic, revoluția din '89, care a adus schimbarea. Deși inimaginabilul se produsese, iar

România scăpase de comunism, chestiunea asta nu-mi îmbunătățise cu nimic viața. Chiar dacă viața de student se schimbase radical și distracțiile odinioară doar visate erau acum la îndemâna oricui, pofta de învățat continua să mă ocolească. Iar viața devenise chiar mai grea, din punctul meu de vedere. Căminele studențești erau controlate de Clanul Sportivilor, iar taxa de protecție, altădată luată mai cu fereală, devenise un impozit în toată regula, plătitibil la lumina zilei. Cine nu plătea era călcat de un echipaj compus din diverși boxeri, luptători sau pur și simplu niște caftangii ordinari folosiți de clan.

La un moment dat mi-a venit și mie rândul. Împreună cu colegul meu de cameră, ca să mai câștigăm un bănuț, vindeam vin, bere și țigări. De obicei, plăteam fără întârziere, dar într-o seară ne-am luat cu un chef și am uitat să trecem cu „dreptul” pe la ei. Raidul efectuat de sportivi s-a lăsat cu o pagubă serioasă, în care ne-au confiscat nu numai profitul realizat din activitatea noastră „antreprenorială”, ci și întregul capital de lucru. După jaful în care și eu și „asociatul meu” ne-am ales drept dobândă și cu niște pumni, ca să ne intre bine în cap ca altădată să nu uităm plata taxei de șmecher, am supraviețuit vreme de două săptămâni furând pâine din cantină și pepeni din piață. În perioada aceea l-am cunoscut pe Petrică.

Urcasem într-un troleu să merg la piață, când în stația Bucșinescu a urcat un individ îndesat, purtând un costum de blugi care stătea să plesnească pe el. Vreme

de aproape o stație l-am urmărit, uimit, întorcându-și pe dos buzunarele.

— N-aveți un bilet în plus? întreba insistent în jur.

Nu părea să fie genul de om care avea emoții călătorind fără bilet.

— Dar care e problema?! Nici eu nu am bilet, i-am zis eu la un moment dat.

— Ce... ai înnebunit?! Cum să mergi fără bilet?! Nu-i frumos...

N-am apucat să-i explic că mie, ca student, nu-mi păsa de chestia asta. De pe un scaun s-a ridicat un burtos cu o geacă de nailon și s-a înfipt în fața lui. A băgat mâna tacticos în buzunarul jerpelit și a scos o legitimație de control pe care și-a prins-o cu un ac de siguranță de guler. De abia atunci am observat că gulerul era ferfe-niță de la nenumăratele înțepături anterioare. O scăpare impardonabilă din partea mea.

În mod normal, chestiunea asta ar fi trebuit să-mi atragă atenția dacă nu aș fi trăncănit aiurea. Din găuri se revărsa un fel de imitație de puf care curgea la vale, depunându-se pe burdihanul proeminent al organului de control. De undeva, din spatele nostru, apăru un al doilea controlor. Genul de bețiv care dormea cu hainele pe el săptămâni la rând. Înalt și slab, se șterse de mine așezându-mi-se în față și blocând traseul spre ușă. Puțea a nespălat, iar sub pulovărul deșirat avea niște nădragi largi cu buzunarele laterale belite ca niște urechi de elefant. În cel din spate, larg deschis deasupra unui tur căzut, se vedeau un pachet scâlciat de țigări și un bilet

mototolit. Genul de bilet compostat de controlori la urcarea în autobuz, pentru a putea fi comparat cu cel al călătorilor verificați. M-am înghiontit în el profitând de o hârtoapă luată în plin de troleibuz și biletul ajunsese în mâna mea transpirată.

— Biletele la control, neică, se proțăpi grasul lângă cetățeanul în blugi.

— Nu văzuși, bre, că n-am. Că doar nu mă agit ca sifonul degeaba în căutarea unui bilet. Am vrut să cum-păr unul de la oameni, dar n-are ăștia niciunul în plus! Dă tu unul, că n-am avut de unde să iau. Hai, zi... cât face?

— Stai, neică, oleacă... Nu merge așa, fornăi controlorul. Biletul trebuie să fie compostat *la* urcarea în mijlocul de transport.

Se lăsă o liniște rău-prevestitoare, spartă de deschiderea ușilor. Ajunseserăm în stația Elena Doamna, la maternitate. Mă strecurai în fața împuțitului și îi întinsei biletul individului în geacă.

— Poftim biletul, domnu'! L-am compostat eu pentru matală. Da' vezi că nu am să-ți dau restul de 50 de bani.

Apoi am țâșnit prin ușile deschise și am luat-o la trap pe trotuar înspre Târgu Cucu. Ușile s-au închis și troleul trecu pe lângă mine trosnind din toate încheieturile. Cu coada ochiului i-am văzut de cei doi uitându-se la mine cu gura căscată și pe individul în geaca de blugi făcându-mi cu ochiul. În ziua aia am avut noroc de un pepene

mare și dulce și de un oltean gras, care nu s-a mai obosit să alerge după mine.

„Așa-i când faci fapte bune, Dumnezeu e sus și vede!”, m-am gândit eu pe drumul spre cămin. Cum spunea și taică-miu când venea acasă cu buzunarele pline de mărunțiș și o sticlă de vodcă începută. Înainte să rămână pe drumuri din pricina beției, lucrase ca portar la spitalul de urgență.

După două zile, când din pepenele cu pricina rămăsese doar o amintire certificată de o pată mare și lipicioasă pe fața de masă, auzii două bătăi puternice în ușă. Am deschis și am rămas stană de piatră. Cunoștința mea din troleu umplea ușa. În spatele lui, doi gealați îmbrăcați în salopete priveau crunt peste șapca lui îmblănită, cu cozoroc. Îmi zâmbea cu gura până la urechi, iar în liniștea care se lăsase îmi auzeam deslușit ghiorăiturile stomacului lipit de șira spinării. Le-o fi auzit și el, dar asta nu-l împiedică să-mi întindă o labă ca de urs, care-mi strivi mâna.

— Petrică sunt, zise el, apoi intră peste mine și închise ușa cu călcâiul.

Salopetele rămăseseră pe hol.

— Ce s-a întâmplat, suspinai eu răvășit. Dacă ați avut probleme cu controlul, îmi pare rău.

Petrică aruncă o privire în cameră, evaluând situația. Două paturi suprapuse cu așternuturile răvășite, o masă plină de firimituri și un borcan de zacuscă gol. Pe calorifer și pe scaune, chiloți și tricouri murdare și, ici-colo, niște caiete și cărți la întâmplare. Sub paturi erau parcate

valize desfăcute și se zăreau niște pantofi scâlciți, iar lângă fereastră se rezema pe un trepied o planșă de desen, cam prăfuită, cu un proiect prins cu pioaneze. Una dintre pioaneze lipsea, iar foaia de calc atârna pleoștită, sub efectul gravitației. Aveam ceva talent la desen tehnic și mai făceam câte un bănuț copiind proiecte, dar la ce foame aveam în mine, cheful de proiecte dispăruse după incursiunea care mă lăsase în fundul gol.

— Cam miroase a sărăcie la tine..., formulă concluzia Petrică, privindu-mă în ochi.

Am dat din umeri. Era o constatare la care nu aveam ce adăuga.

— Stai, bre, liniștit. Am venit să-ți mulțumesc că ai fost de treabă. Mai rar oameni mișto ca tine..., îmi zise el pe un ton molcom și mă bătui pe umăr. Nu te-am găsit ușor, deși eu mă pricep la asta, privi el gânditor la pata roșie de pe masă și alese din grămada de firimituri un sâmbure negru pe care îl strivi între degete ca într-o menghină.. Noroc că am niște tovarăși în piață care mi-au zis de un student care le fuge cu pepenii sub braț. După ce mi-au zis cum arată pricinașul, nu a fost greu să mă prind despre cine îi vorba, râse el, apoi continuă zâmbindu-mi șmecherește. Am auzit că te pricepi la limbi străine. Cel puțin așa mi-au spus niște colegi de-ai tăi pe care i-am băgat la interogator ca să dau de tine. Dar poate ar fi mai bine să luăm o ciorbă și un mic la Dunărea¹ și să stăm oleacă de vorbă. Bag seama că nu ai vreo rezervare de prânz pentru astăzi, mustăci el.

1. Restaurant celebru în Iași, în anii 1980-1990.

Am plecat fără să mai trag ușa după mine. Oricum, ce se putea fura?!

Petrică și cu mine am mâncat la o masă pe terasă, iar gealații s-au așezat pe un ghiveci de beton, la trei pași de noi. Am luat niște fripturi și două baterii de vin, iar ei s-au îndestulat cu niște casolete de mici cu muștar și niște beri la halbă. Nu știu dacă ne-au auzit ce vorbeam, dar nici că mi-a păsat. Mai ales că Petrică avea chef de vorbă. Iar eu, când am gura plină, sunt gata să ascult pe oricine.

Vreme de un ceas mi-a povestit despre viața lui, apoi mi-a venit și mie rândul. I-am zis de anii risipiți prin facultate și de faptul că mă găseam într-un moment greu. Bruma de agoniseală dispăruse de curând, odată cu incursiunea punitivă a șmecherilor din cămin, iar dorința mea de studii dispăruse de ceva vreme. Asta dacă o fi existat vreodată. Așa că, atunci când am primit oferta să devin consilier pentru o gașcă de hoți, am acceptat imediat.

Petrică și ai lui aveau o problemă. Și nu era una ușor de rezolvat. Pur și simplu realizau că nu știau cum să fure în Occident fără să fie imediat băgați la zdup. Era greu când nu știai limba, dar mai ales când ți-ai făcut mâna cu găini, porci, portofele soioase smulse din buzunarele trecătorilor sau butelii de aragaz, iar acum voiau să accedă la un nivel superior, într-o societate civilizată. Una cu o poliție funcțională.

Petrică al meu nu avea deloc apucăturile unui escroc rasat. Era mic de înălțime, îndesat și își purta tricourile

transpirate pe sub geaca rufoasă de blugi, cu sentimentul că piesele de îmbrăcăminte mai mici cu două numere îi scot în evidență pumnii ca două baroase și mușchii vânoși ca niște odgoane. Capul țuguat și o gură cu buze groase care îi traversau fața oprindu-se la două degete sub urechile clăpăuge îi dădeau aerul unui cimpanzeu muncit de niște gânduri complicate. Ochii săi bulbucați, de un albastru-spălăcit, clipeau mereu, încercând să ascundă căutătura de animal de pradă. În general, îi ieșea, dar nu cu mine. Eu îl mirosisem de la prima întâlnire, din autobuz.

2. Cum se nasc legendele

Își făcuse mâna la furat la sfârșitul anilor '80, având în jurul lui o armată de strânsură recrutată din jurul Vasluiului. Deveniseră temuți prin piețele, târgurile și iarmaroacele de sfârșit de săptămână de prin satele din județ. Avea un *frate de cumătru vitreg* ofițer de securitate în Vaslui, care își primea partea și ținea spatele. Operau și prin magazine sau CAP-uri, dar, după ce o parte din oamenii lui înfundaseră pușcăria, Petrică și-a schimbat strategia. La sugestia *cumătrului*, s-a specializat pe alte victime, mai sigure și fără protecție din partea organelor de stat. Atacau convoaiele de polonezi și ruși venite la bișnițareală sub acoperirea excursiilor organizate de agențiile de turism din țările socialiste și prietene.

După o vreme și-au extins portofoliul și au trecut la un nivel superior. Securistul lui Petrică le dăduse niște adrese cu tot feluri de șmecheri care voiau să emigreze și depuneau cereri de plecare definitive din țară. Nu se cuvenea să-i lași să plece cu prea multe la ei. În definitiv, toată agoniseala asta o realizaseră în țară, așa că ceea ce făceau Petrică și ai lui nu era decât o cinstită reparație. Aproape chiar un act patriotic... Mai un mesaj de avertizare la un colț de stradă, mai o amenințare pe față la

lumina zilei, și Petrică obținuse statut de colaborator al organelor de represiune.

— Aveam, să zicem, liber la vânătoare, suspinase melancolic Petrică, povestindu-mi faptele sale de arme, care luaseră sfârșit odată cu marea „aglomerație din decembrie”, cum îi spunea el. Însă „orice criză este o oportunitate”, îl cită pe securistul său care trecuse din barca represiunii în cea a capitaliștilor îmbogățiți prin privatizare. Îi fusese gardă de corp, dar nu pentru mult timp, pentru că omul se apucase de băut și își lăsase familia pentru o țigancă din Brăila; iar afacerea lui se dusesse de răpă, fiind înghițită de un fost activist de partid. De el nu mai era nevoie, pentru că noul patron avea oamenii lui.

Dar Petrică nu rămase în drum. Eliberat de o loialitate care nu-i mai aducea parale, părăsi județul și lăsă târgurile rurale, luându-și oamenii la oraș. Și ce oraș ar fi fost mai potrivit decât Iașul pentru niște băieți crescuți în Vaslui, pentru care localitățile se diferențiau simplu: alea care aveau electricitate, unele prin care doar treceau cablurile de tensiune și cele, nu puține la număr în acele vremuri, în care nu se auzise de lumina electrică.

De aproape un an se mutase la Iași și, fapt nemaiauzit în Miclești, locul lui de baștină, se cuplase cu o doamnă cu care chiar își pusese pirostriile și o lăsase gravidă în regim de urgență. Dată fiind grabnica situație, soția lui avu bani de șpagă pentru încadrarea într-o clinică de stat, iar el cunoscuse lumea bună a Iașului. Deveni intim cu ei și furnizorul de distracții al noilor îmbogățiți și potențați ai târgului. Dobândise protecție și își crease

propria lui rețea de schimbători de valută. Ba, mai mult, grație succesului în afaceri, fusese invitat la nunta odraslei primarului. Curând își deschisese două consignații în care vindea lucruri furate. Când văzu ce succes avea marfa adusă de primii băieți ieșiți la produs în străinătate, în mintea pragmatică a lui Petrică încolțise un plan ambițios. De ce să vândă marfa furată de alții când putea fi propriul său furnizor?

Asta era principala preocupare care îi muncea ridurile de pe frunte când ne-am cunoscut în troleu. Meditase la logistica prăduielilor plănuite, pentru că observase randamentul scăzut al băieților plecați de capul lor la furat. Doar mai puțin de jumătate dintre ei reușeau să se bucure de rodul *muncii* prestate. La început, Occidentul primise cu brațele deschise „victimele represiunii comuniste” din România, dar, după un moment de uluială, observă că mare parte dintre *refugiații* din această ciudată țară balcanică se apucaseră de tâlhării la drumul mare. Și cum șpaga la poliție nu funcționa, iar limbile străine și obiceiurile unei țări civilizate erau un mister pentru aceștia, mare parte dintre prădători se treziră în dosul gratiilor.

Astfel că oferta lui de job venea pentru mine la timpul potrivit. Mă săturasem de mizeria din viața mea și eram dispus la orice. După două ore de sporovăit pe terasa restaurantului Dunărea, i-am zis un „Da!” hotărât. Dar aveam și eu condițiile mele. Iar una dintre primele, pe lângă negocierea statutului meu de consilier, era o reparație morală necesară redobândirii egoului pierdut de

antreprenor. Petrică a fost de acord și, ascultându-mi experiențele trăite în căminul de studenți, a remarcat potențialul acestei piețe pe care nu o bănuise până atunci. A fost prima noastră experiență de lucru în echipă și, pe deasupra, una încununată de succes.

Frunți înguste, părul tuns periută, umeri vâjnoși și unghiile îndoliate erau cartea de vizită a comandoului cu care Petrică își făcuse apariția în căminele studențești din Iași. Prima confruntare cu sportivii care făceau legea prin cămine, celebrii campioni naționali și balcanici la box și lupte care colectau „taxele de șmecher” de la „antreprenorii” ce se ocupau de distribuția de țigări și bere, s-a lăsat cu o înfrângere pe toată linia pentru protecția poliției din cartierul studențesc.

Intraseră peste ei la ora două noaptea, fără să bată la uși. Le spărseseră pur și simplu. Până să se trezească la realitate campionii noștri balcanici și ciracii lor, băieții lui Petrică îi trimiseseră din nou la somn. O ploaie de băte din lemn de mesteacăn, șlefuite la un strung din uzina Nicolina, sfărâmă pentru totdeauna prestigiul băieților cu frunți înguste și îmbrăcați în treninguri supra-elastice. Cei care scăpaseră sărind pe geamurile din cămin fură așteptați pe aleile din jur și vânați ca niște vulpi ce dăduseră iama într-un coteț cu pășăret.

La ora 7 dimineața, patrula de poliție din cartierul studențesc fu chemată de Gianni, șeful Clanului Sportivilor din complex, acum având ochii învinețiți și aroganța amputată, pentru a face cunoștință cu Petrică, care îi aștepta așezat comod pe fotoliul portarului din cămin.

Polițiștii primiră o cafea, precum și câte un teanc de bani legați cu elastic, chiar din mâna lui Petrică, care se prezentă simplu:

— Salut, băieți! Eu sunt șefu' de azi încolo. Care e cel mai șmecher dintre voi?

— Eu, băigui plutonierul Grecu văzându-și subordonații dând din umeri și făcând un pas înapoi. Rămăsese la înaintare, așa cum de fapt își dorise dintotdeauna.

— Pentru tine sunt domnul Petrică! Între boși e nevoie de respect, stabili el regulile, apoi li se adresa celorlalți. Iar pentru voi, băieți, sunt Petrică! Ne-am înțeles?! Vreau să avem o relație bună de azi încolo, pentru că eu vă plătesc, iar Gianni, care de acum lucrează pentru mine, o să fie cel care o să vă aducă săptămânal „darul” la secție.

— Domnu' Petrică... știu eu ce să zic, roti ochii Grecu, încercând să proceseze ce i se întâmpla. Nu suntem de capul nostru, avem și noi șefii noștri...

— Stai liniștit, bre. Șefu' matale de secție, de aici din Bucșinescu, căpitanul Panaite, e cumătru cu mine, iar șefu' de la Ordine Publică e asociat cu mine pe *învârteala* din piețe, m-ați înțeles?

Chipiurile dădură din cap.

— Ei, râdem, glumim, futeam-plătim, dar de pulă nu ne batem joc! îi avertiză Petrică pe un ton sfătos, apoi le făcu semn să se așeze la masa de plastic de lângă cabina portarului pe care îi așteptau aburind trei cafele.

Gianni puse la fiecare câte un cub de zahăr și le amestecă cafelele metodic, fără să-i privească în ochi. Trecând

de la o ceașcă la alta, campionul balcanic delimită procesele, băgând preocupat lingurița în gură ca să o curețe de zaț. Nu se făcea să le pui oamenilor în cești lingurița murdară. Eu turnai fiecăruia câte un strop de coniac. Ca să prindă puteri și să se poată concentra. Lui Petrică i-am turnat direct în paharul mare de apă, care fusese până nu demult al portarului. Petrică nu obișnuia să bea cafea.

În timp ce polițiștii erau puși în temă, pe lângă noi se scurgeau studenții în drumul lor spre cursuri. Treceau pe lângă noi de parcă am fi fost invizibili, păreau gravi și preocupați, fără să privească în jur. Însă odată ajunși afară, precum un șuvoi ieșind dintr-o pâlnie transparentă care înăbușă zgomotul, forfota obișnuită a tinerilor care își începeau dimineața revenea la normal.

Pe sub dudul plin de fructe albe din capătul aleii, o mare de tineri studenți își începeau o zi obișnuită. Singura diferență față de zilele anterioare era că, astăzi, nimeni nu mai adăsta pe sub copac, ciugulind din fructele pârguite și pline de zeamă, așa cum o făcuseră până mai ieri. Iar pentru mine era prima zi în care școala își pierduse orice relevanță în calculele mele de viitor.

3. Migrația bancomatelor

La începutul lunii aprilie din anul de grație 1994 am plecat din țară împreună cu alți patru inși. Petrică cu cei doi haidamaci ce păreau să fie un fel de bodyguardzi și oameni buni la toate, eu și *Ren c-o nară*. Acesta din urmă era cel mai bun specialist la așa-zisul joc „alba-neagră” din Iași. Ren c-o nară, pe numele său din buletin Ion Nelu, avea un nas mare și coroiat, așa că, într-o seară de amestecat capace, din cauza unui felinar aflat în spate, care-i proiecta umbra pe un perete, cei de față au conchis: conturul profilului său semăna leit cu un cap de ren. Suffixul poreclei i-a fost adăugat de la faptul că, în afara momentului în care presta, Ren avea în permanență degetul de la mâna liberă băgat adânc în nas.

Prima noastră oprire a fost în Viena, unde i-am curățat de bani pe fraierii de pe Mariahilferstrasse, principala arteră turistică a orașului. Cei doi bodyguardzi stăteau de șase și îi evacuaau pe cei cu gura mare care se prindeau pe parcurs că nu au nicio șansă la câștig. Eu interpreteam rolul de *papagal* care juca primele mâini ca să *dez-morțească* privitorii. Ren mișca mâinile cu încetinitorul și aproape că le scotea ochii celor din față arătându-le cum se muta jetonul de cauciuc de la un pahar la altul.

La început câștigam, apoi, dacă vedeam că lumea nu pune botu’, o dădeam pe pierdere, făcând pe prostul. Era atât de evident unde se afla jetonul, încât, atunci când indicam senin paharele greșite, oamenii de pe margine chicoteau amuzați de prostia mea. Atunci, unii dintre ei, îmboldiți de neștiința mea evidentă și de faptul că nu se considerau proști – cel puțin asta era părerea lor –, se ofereau să mi-o demonstreze. La început câștigau și ei. Savuram momentul acela când râdeau superiori privindu-mă ca pe un retardat în timp ce-și primeau câștigul din mâna lui Ren c-o nară. Atunci eu mă retrăgeam, iar mâinile lui Ren accelerau până la viteza la care ochiul nu mai reușea să distingă nimic în învălmășeala de pahare rotite pe placa de carton. Foiala din jur, exclamațiile neîncrezătoare, râsetele și interpelările adresate jucătorului nu îi sporeau cu nimic atenția disperată cu care acesta încerca să-și dea seama care era paharul câștigător. Dimpotrivă. Cuprinși de febră, decartau până rămăneau cu buzunarele goale și cu privirea tâmpă încremenită pe paharul gol pe care își mizaseră ultimul bănuț. Nu aveau nicio șansă.

Nu mi-a plăcut niciodată violența. N-a fost ușor să-l lămuresc pe Petrică că datul în cap oamenilor pentru a le fura portofelele era riscant și avea nenumărate dezavantaje. În ce-l privește, ideea că ar fi băgat niște oameni nevinovați în spital nu era menită să-i tulbure somnul, însă inflamarea poliției și șansele reduse ale tâlharilor prinși în flagrant de a mai produce pentru el vreme